

Sygn. akt IV KO 101/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 lutego 2016 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w R.
z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt X K [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015 r. (sygn. akt X K [...]) wystąpił o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy oskarżonego P. D. Sąd uzasadniając swój wniosek wskazał, że P. D. wielokrotnie w związku ze sprawą oskarżał rzeszowskich sędziów, prokuratorów i funkcjonariuszy policji prowadzących postępowania o różnorakie przestępstwa urzędnicze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w danym sądzie.

W niniejszej sprawie jedynym argumentem za przekazaniem sprawy, a więc odejściem od zasady właściwości miejscowej jest tylko i wyłącznie dotychczasowe zachowanie oskarżonego. Jest on ukazany jako osoba roszczeniowa, która z

różnych przyczyn bezzasadnie pomawia i pozywa sędziów oraz innych funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości. Uzasadnienie postanowienia Sądu Rejonowego w R. w żadnej mierze nie przekonuje, że P. D. w przypadku przekazania sprawy do innego sądu nie będzie podejmował analogicznych czynności wobec przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości. Opisanego zachowania oskarżonego nie można uznać, za wystarczający powód do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Sąd Rejonowy w R. ma wszelkie instrumenty (w tym dyscyplinujące) by rozpoznać sprawę oskarżonego, pomimo artykułowanych przez niego obiekcji i zgłaszanych zarzutów.

Z uwagi na powyższego orzeczono jak w sentencji.

[l.n]